

מבהמה טמאה. לא כן השופר, קדושה עצמית אין לו, וההתייחסות אליו היא כאל חפץ שבאמצעותו מקיימים מצווה, ועל חפצים אלו אין הגבלה לייצרם ולהשתמש בהם דווקא אם נעשו מבהמה טהורה (המהרי"ץ חיות שם) [גם דברי המג"א הנ"ל יש לבאר, שכוונתו על מצוות שהם תשמישי קדושה, כתפילין].

אין לתקוע בשופר מבעל חיים טמא: נמצאנו למדים, כי אין פסול בקיום מצוות באמצעות מאכל טמא, וכגון, ניתן להדליק נר חנוכה בשמן שהופק מעוף טמא. הסברה נותנת, כי גם המבקש לתקוע בשופר של בעל חיים טמא, רשאי לעשות כן. ברם, הרמ"א פוסק ("שולחן ערוך" או"ח סי' תקפ"ו סעי' א'), כי אין לתקוע בשופר של בהמה או חיה טמאה. המעיין במקורו של הרמ"א, בר"ן הנזכר ימצא, כי דווקא השופר אשר נועד לזיכרון ישראל לפני ה', דומה לעבודה במקדש ולפיכך, יש להשתמש בשופר של בהמה טהורה בלבד.

הנה כי כן, שבנו אל נידוננו בתחילת המאמר - מסוגייתנו עולה הנידון אשר לא הוכרע במפורש, האם במשכן הקפידו על שימוש בחפצים שנעשו מבעלי חיים טהורים בלבד... שכן, אם גם במשכן לא הקפידו על כך, אין השופר חשוב מכלי המשכן, ואין כל עילה למנוע תקיעה בשופר העשוי מקרן בעל חיים טמא (ועיי' ביאור הגר"א ו"מחצית השקל").

דף לא/ב על פי ה' יחנו

הפולמוס סביב השימוש במטריה בשבת

נידון הלכתי ענף ורחב ידיים החל בין הפוסקים, עם המצאת המטריה-שמישה, 'אומברילא' או פאראסאל' בלשון האחרונים הקודמים. עיקר הדיון נסוב על כך, שהפותח את המטריה יוצר אוהל להגנה מפני הגשם או מפני השמש.

למעשה, בכל קהילות ישראל אין נושאים מטריה בשבת, כפי שכתב ה"חפץ חיים" זצ"ל (ביאור הלכה סי' שט"ו ד"ה טפח), "השומר נפשו ירחק מזה מאד". אך כאשר הובאה בפני ה"חתם סופר" זצ"ל (שו"ת או"ח סי' ע"ב) דעת אחד מפוסקי הדור הקודם לו, כי פתיחת מטריה בשבת אסורה מן התורה, הוא הוכיח מסוגייתנו, כי אין איסור בתורה בדבר, כלהלן.

נפתח בספק שהעלה הירושלמי, הנוגע ישירות לנידוננו.

כידוע, מלאכות השבת, צביון, הגדרתן, אופיין ומהותן נלמדות מן המשכן. כל פעולה שנעשתה לצורך הקמת המשכן, נחשבת מלאכה שהתורה אסרה לעשותה. תפרו יריעות למשכן, נאסרה מלאכת "תופר". שחטו עיזים לצורך יריעות אלו, נאסרה מלאכת "שוחט". בנו את המשכן, נאסרה מלאכת "בונה". בירושלמי נחלקו אמוראים, אם בניין שנועד לפירוק, "בניין לשעה", אסור לבנייה בשבת. מחד, הרי המשכן נבנה ופורק במדבר, בכל נדודי בני ישראל, מכאן, שגם "בונה" מסוג זה אסור. מאידך, אומר ר' יוסי, פירוק המשכן ובנייתו במדבר נעשתה על פי ציווי של הקב"ה, והדבר מעניק לבניית המשכן חשיבות של מבנה קבע. המטריה שבה אנו עוסקים, היא מבנה לשעה, ולמעשה, היא עומדת במוקד הספק של הירושלמי.

כאשר נלמד את סוגייתנו, אומר ה"חתם סופר", ניוכח שהיא פשטה מחלוקת זו. גמרתנו עוסקת גם כן במלאכת בניה, בסותר על מנת לבנות. אדם זה נחשב כ"בונה", מפני שסתירת המבנה הקיים היא חלק ממלאכת בניית המבנה החדש. ברם, הגמרא מסתפקת, אם סתירה לצורך הקמה במקום אחר נחשבת גם כן כ"בונה", או שמא מאחר שהבנייה אינה באותו מקום, אין קשר בין הסתירה לבין הבניה.

לכאורה, אומרת הגמרא, ניתן ללמוד מן המשכן, אשר נסתר במקום אחד ונבנה במקום אחר, כי דבר זה אסור. אולם, מאחר שמלאכת פירוק המשכן ובנייתו נעשתה על פי ה', יש בסתירתו חשיבות מיוחדת, שאי אפשר לייחס לסתירת בניין רגיל, ואין ראיה מכאן לסתירת בניין רגיל על מנת לבנותו במקום אחר.

גמרתנו קובעת, איפוא, כי בניית בית המקדש מיוחדת ושונה מיתר הבניות, והיא מכריעה במחלוקת האמוראים בירושלמי - בנייה לשעה, אינה בנייה האסורה מן התורה, וכך גם פתיחת המטריה בשבת, אינה אסורה מן התורה.

מלבד זאת, מבאר ה"חתם סופר" זצ"ל, כי פתיחת המטריה אינה נחשבת כבניית אהל גם לדעת הירושלמי, מפני שהיא חסרת מחיצות, זאת ועוד, אהל שהאדם מחזיקו, נעדר מאפייני אהל רגיל [ועיי' דעתו ביחס לאיסור דרבנן, ועיי' "חזון איש" או"ח סי' נ"ב אות ו', ובפתיחת ה"תפארת ישראל" "כלכלת שבת", וראה בס' "אורחות השבת", פ"ט הערה ו'].

מטריה בימינו: ראוי לציין, כי מדברי ה"פרי מגדים" וה"ביאור הלכה" (שם) עולה, כי המטריה שרווחה בימיהם לא נפתחה בקלות כמטרייה המוכרת לנו, אלא היה צורך "לקשור אותו ברצועות אחר פריסתו, או להעמידו ולהדקו אחר כך מתחתיו בחוט של ברזל". עם זאת, גם בזמנינו אין לפתוח מטריה בשבת, ש"גדר גדרו גדולי הדורות ז"ל, שאין לפתוח מטריה או שמישה בשבת וביו"ט וכן אין לקפלה,

"סלח ל"י, שאלתי אותו ליתר בטחון, "ויתק זה אדם בן שישים וחמשים". הנהג הנהג בקוצר רוח, "נו, וותיק או רגיל?".

התיישבותי על כסא פנוי, כבר לא היה איכפת לי היכן אני יושב, והמחשבות החלו להלוט בראשי. אני שופע מרץ עלומים, כל מכרי יודעים זאת, אומרים זאת וחשים זאת על בשרם. את כל משימותי אני מבצע במהירות, בנחישות ובדייקנות. אני "וותיק"? אני? איזו מן הגדרה מעודנת לעבודה מחרידה, שרוב ימי חיי חלפו ואינם.

מחשבותיו לא נתנו לו מנוח. הוא ער לעובדה כי על ראשו מתחוללת מלחמה של ממש בין השחור לבין הלבן. הוא גם ידע היטב, מי יצא בסופו של דבר, מבין החיילים התשושים שיוותרו בחיים. זקנו המטופח לא נמלט מן המאבק העיקש. אבל "וותיק"? "וותיק"? "וותיק"?...

בהגיעו למקום הפגישה, היו מעייניו נתונים במקום אחר. מעולם לא העסיקוהו מחשבות על אודות הזיקנה. עתה באו הם אליו בלא שהזמינם. ותיק.

הפגישה הסתיימה ללא תוצאות. הוא לא היה מרוכז, לא היה עם מי לדבר. בסיום הפגישה שאלו אחד ממכריו, "קרה משהוא? אתה זקוק לעזרה?". יצחק השיב תוך כדי הרחוקים, "אמור לי, בן כמה אני נראה?". הלה פנה והלך לו, כשעל פניו הבעת חמלה.

אתה שומע?

חזרתי הביתה, ניגשתי אל ארון הספרים, התקרבתי אל הש"ס המפואר שהוענק לי לפני שלושים שנה על ידי חותני שיחיה, והתבוננתי בו ממושכות.

סיפור חיי היה מקופל בכרכי הש"ס המפואר. סיפור עצוב קמעא, שגם הצלחתי הפיננסית אינה מפיחה בו חדווה.

כריכותיהם של מספר מסכתות ישיבתיות היו משומשות. השכבה העליונה סדוקה, הצבע התקלף, הדפים מהוהים. למדו בהן. מספר כרכים נוספים בלטו בבוחסם לעומת הכרכים המשומשים, אך אלה עדיין היו שמורים היטב. לא למדתי בהם הרבה. התבוננתי בכרכי התלמוד, מסכת אחת ועוד מסכת אחת, רובן חדשות.

נכון, אני נחשב בין ידידי כאיש ספר. לעתים קרובות אני מעלה בפניהם רעיונות על פרשת השבוע, בשמחות אני מרתק את הקהל בדרשות בנויות היטב, אבל תכלס'...

עתה ניצב הש"ס מול עיני ותבע את עלבונו: "כבר אינך ילד! אמנם הנהג טעה, אולם הגעת לגיל שמסוגלים לטעות בך! מתי תספיק לדעת את הש"ס?".

בחדש אדר חגגתי עם כולם את סיום המחזור של לימוד הש"ס. באמת שמחת, כל כך הרבה יהודים גמרו את הש"ס! אני? כמעט הצטרפתי, אבל לפני שהספקתי להעמיק חשוב, המשכתי להסתחף בקצב החיים המהיר, הלוחץ, המשעבד, שהשתיק את נקיפות המצפון.

עד כאן. עד "ויתק או רגיל".

כאשר עמדתי מול הש"ס המבוויש, החלטתי, "ש"ס יקר שלי. אותך למדו אבי, סבי, וכל הדורות למעלה בקודש. עליך מסרו אבותי את נפשם ולעיתים גם את גופם. אליך התנכלו אומות רבות כח, אשר העלו אותו על המוקד פעם אחר פעם, ואתה שרדת. בסבלנות עד אין קץ, אתה ממתין לי בארון הספרים שלי. שנה חולפת שנה באה, ואתה כאן, מחכה.

ש"ס יקר שלי, הגיע זמן גאולתך. אני כאן, מגיד שיעור יקר, בקביעות. אני סומך עליך שתוביל אותי בין משעולי התלמוד, תנחה אותי בסוגיות הגמרא, ותסביר לי את כל מה שצריך. בעוד שבע שנים, אני אעמוד מול הש"ס שלי, הוא כבר יהיה "וותיק", אבל אני ארגיש שחיים חדשים מפכים בקרבי.

אתה מבין למה אני משתמש בכרטיסיה כסימניה? **מגיד** השיעור מחה דמעה שזלגה מעינו. ידו לא הרפתה מן הסימניה של "מאורות הדף היומי". "יתן אותה לבן שלך, שישתמש איתה בש"ס החדש"

שקבל זה עתה מוחותנו. גם הוא מוזמן...

.....
המעוניין לזכות את הרבים בסיפור מעניין,
או בעובדה מרתקת שניתן ללמוד ממנה מוסר השכל,
מוזמן לפנות למערכת מאורות הדף היומי,
ואנו נפרסם זאת בע"ה בטור זה.
כתובתנו: תד. 471 בני ברק. טל: 03-570-67-93
mendelson@meorot.co.il
.....
בברכת התורה העורך

פנינים

מי כאן מי

"מי כאן הלל? מי כאן הלל?"

למלת השאלה "מי" במשפט זה שני פירושים:
בדרך כלל, מבינים זאת ככל שאלת "מי"
בעברית: "מי מבין האנשים כאן הוא הלל?"
(ותשובת הלל יכולה להיות להיות: "אני"). סגנון
דומה שנינו בדמאי פרק ד משנה ו: "הַתְּכַנֵּס לְעִיר,
וְאִינוּ מְפִיר אֶדָם שָׁם, אָמַר: **מי כאן** נֶאֱמָר? **מי**
כָּאן מְעַשֵּׂר? אָמַר לוֹ אֶחָד: **אֲנִי** - אֵינוּ נֶאֱמָר. אָמַר
לוֹ: **אֵישׁ פְּלוֹנִי נֶאֱמָר** - הָרִיזָה נֶאֱמָר."
ברם, לא כך פירש רש"י: "מי כאן הלל. **כלום** כאן
הלל?". לפי רש"י, השאלה היא: "**האם** הלל נמצא
כאן?", ולשאלה זו יכול היה הלל להשיב: "כן".

משמעות זו למלת השאלה "מי" רווחת
בארמית, כמו בשאלה "מי סברת..." (כגון
להלן לה/א). יתכן שכבר בעברית של המקרא
יש "מי" במשמעות "האם?" (עיי'ן: מי לך פה
- בראשית יט, יב; מי לך כל המִנְהָג הַזֶּה אֲשֶׁר
פָּנַשְׁתִּי? - לג'ח; מי נקים נְעָקָב? - עמוס ז, ב).
מפתח האנונימי יש יסוד לקריאת מלה זו
בניקוד שונה: "**מי**" (במקום "מי").

מעניין להשוות שאלה זו לדברי הלל הזקן
"אם אני כאן - הכל כאן! ואם אני כאן - **מי**
כאן?" (בבלי סוכה נ"א, ע"ש).

הערות, הארות ורעיונות נוספים לפניה
הלשונית, נא להפנות לתד. 152 **מצפה**
יריחו, דוא"ל: frank@geronimedia.net

דף לגב

הרשב"י ה-לג בדף לג...

מלבד העובדה המעניינת, שתיאור התחבאותו
של הרשב"י במערה והצלתו. שיום לידתו
הצלתו ופטירתו חלו בל"ג בעומר, מופיע
במסכתנו בדף ל"ג, עוד נמסר בשם רבי שלום
מקאמינקא ז"ל, כי בדף זה מופיעים דבריו
בפעם ה-33 מתחילת השי"ס!

להלן החשבון, כפי שנבדק על ידי רבני בית
מדרשו: במסכת ברכות הובאו 20 דברים בשמו
של רבי שמעון בר יוחאי. במסכתנו, עד דף לב,
הובאו 8 דברים בשם רבי שמעון, ובעוד 4 סוגיות
הוזכרה דעתו בהבאת שמו בלבד (יב"א ט"א לא
לא/ב). לפי חשבון זה, כשאמר בסוגיות "נענה
רבי שמעון ואמר..." הרי זו הפעם ה-לג...

דף לגב איברי להו חרובא ועינא דמאי

קידוש על היין במערה

והיא קדשו רבי שמעון ובנו על היין בליל שבת?
והיא קיימו מצוות ד' כוסות בליל פסח? - תמה
בעל התניא זצ"ל (ליקוטי תורה, שמני).

נראה, כותב הרה"ק רבי אהרן מנחם מנדל
מרדכימין זצ"ל (בהגדה של פסח צמח מנחם) כי
היה להם גם יין. שהרי מהזוהר ומכתבי הארז"ל
עולה, כי רשב"י הגיע לדרגת אדם הראשון קודם
החטא, עליו נאמר שהיו מלאכי השרת "צולים לו
בשר ומסננין לו יין"...

דף כטב/כס על הנר

כחס על הנר

משנתנו אומרת שהמכבה את הנר מפני שהוא
מתיירא... פטור. כחס על הנר, כחס על
השמן, חייב.

הגרי"א מדקדק, כי אותו האיש אמנם מכבה
את הנר מפני שחש להפסד השמן, וחושב כי
הוא מרוויח מכך, ברם, למען האמת מוזנותיו
של אדם קצובים לו, אך הוצאות שבת אינם
נכללים. **כחס** - אליבא דאמת, אינו חס, שהרי
לא עליו הוצאת הנר. **כחס** בלבד...

וגם אם הן פתוחות מבעוד יום אין להשתמש בהן" מפני מראית העין (ראה "שמירת
שבת כהלכתה" פרק כ"ד הלי ט"ו, ובהערה שם).

הדלקת נרות שבת בחשמל

החשמל נידון בהלכה מבחינות רבות. הגדרת איסור הדלקתו בשבת, על איזה אב
מלאכה עובר המדליק חשמל בשבת, ועוד. במאמרנו הנוכחי נבדוק, אם יפה כוחו
של החשמל כנר.

פרקנו, "במה מדלקין ובמה אין מדלקין", בוחן את האפשרויות בהן ניתן
להדליק נרות שבת בפתילות ושמינים שונים, חוסן, כלך, אליה, חלב, עטרן, שמן
שומשמים, שמן צנונות, שמן פקועות, פשתן, ועוד שמנים וחומרי בעירה מסוגים
שונים.

מה היה רבי הקדוש אומר, לו היה חשמל בתקופתו. ההיה מונה אותו בין
האפשרויות להדלקת נרות שבת? על כך נחלקו הפוסקים.

הפוסקים התלבטו רבות בשאלה זו, בעיקר לגבי הדלקת נרות חנוכה, האם ניתן
להשתמש בנר נטול חומר בעירה, בפרט לאור העובדה שעיקר נס חנוכה היה
בחומר הבעירה, בשמן, שלא התכלה. אחד הנידונים הוא, אם חוט הלהט
שבנורה, נחשב אש של ממש, או שיש להחשיבו כזרחן, כאבן טובה המחזירה
אור. אחרים מעלים פקפוקים נוספים - חוט המנורה מעוקל הרי הוא כמדורה,
ואין להדליק נרות חנוכה באופן זה.

בהתייחס להדלקת נר שבת חשמלי במקום שבו מצויות הפסקות חשמל, היו
שהעלו את הסברא כי הוא דומה לעיטרן המוזכר במשנתנו. עטרן הוא שמן
המדליף ריח רע בבעירתו, וחז"ל אסרו את השימוש בו לנרות שבת, מתוך חשש
שדרי הבית לא יעמדו בריח הבלתי נעים ויפרשו לחדר חשוך, ונמצאו בליל שבת
נטולי אור. מאחר שעלולה להיות הפסקת חשמל, מדליק הנר החשמלי עלול
להוותר ללא נרות שבת (ראה אנציקלופדיה תלמודית, ערך חשמל, פרק ד, 311-328, 304-397).

ההבדל בין מנורה לבין פלורוסנט: יש הטוענים כי כל הנידון אינו אלא לגבי
מנורת חשמל המפיצה את אורה באמצעות חוט הלוהט בקרבה, בעירה זוטא זו
נחשבת לאש ומתקיימת תקנת חכמים להדליק "נר". ברם, איש אינו סובר, כי
נורת פלורוסנט נחשבת כ"אש", מפני שאין בה בעירה (ראה "אנציקלופדיה תלמודית"
(שם).

הדלקת נרות משולבת בהדלקת חשמל: למעשה, לדעת רבים מן האחרונים,
הדלקת נרות שבת חשמליים כשרה! ("שמירת שבת כהלכתה" פרק מ"ג סעי' ד' והערה כ"ב).
אף שהמנהג הוא להדליק נרות, יש שכתבו, כי ראוי שטרם הדלקת הנרות,
האשה תדליק את נורות החשמל שבבית, המיועדים להפיץ אור במהלך השבת,
ומיד, בלא להפסיק בדיבור, תדליק את נורות השבת ותברך, וכך ברכת הנרות
תחול גם על הדלקת נורות החשמל, אשר בפועל מהווה מקור האור העיקרי ("אז
נדבר" ח"ג סי' ב').

אף הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל אינו שולל את החשמל כאמצעי
להדלקת נרות שבת, אך הוא מסייג את הדברים להדלקה באמצעות בטריה
בלבד! בשעה שהאשה מברכת על הדלקת נרות ומקיימת מצוות הדלקת נרות,
הרי המצווה מתייחסת אל הנר שבפניה המסוגל לדלוך מספר שעות, עד תום
הסעודה, כנדרש, שהרי תכלית נרות השבת היא, שלא תאכל סעודת השבת
בחשיכה.

העומדת מול נר חשמלי, הרי היא כאשה העומדת ליד פתילה עם טיפות שמן
אחדות, שאין בהן כדי להבעירה למשך זמן ראוי, והיא סומכת על כך שעוד מעט
יוסיפו שמן לקערית הפתילה. היא אינה רשאית לברך, מפני שאין במעשיה
הדלקה הראויה לדלוך למשך הזמן הדרוש. אך ורק הדלקת פנס באמצעות
בטריה, הרי היא כנר שיש בו שמן, מפני שהזרם כצבור ומונח בתוכו, וניתן לברך
על כך ("שמירת שבת כהלכתה" שם). הדברים אמורים לגבי נרות שבת וקל וחומר כלפי
נרות חנוכה, שיש להדליקם עם שיעור שמן שנקבע כחלק מן המצווה.

דף לגב

טעמי השמחה בל"ג בעומר

ביום ל"ג בעומר, כותב הרמ"א (או"ח סי' תצ"ג סעי' ב'): "מרביתם בו קצת שמחה ואין
אומרים בו תחנון". מדוע?

ה"מאירי" (יבמות סב/ב), הוא הראשון המתייחס לנושא וכותב, כי קבלה בידי
הגאונים, שבו ביום פסקו למות תלמידי רבי עקיבא, אחר שרבים מהם ניגפו
במגיפה. כדברים הללו מבואר גם במנהגי המהרי"ל, כי השמחה היא על תלמידי
רבי עקיבא שניצלו מן המגיפה.

ספר מנהגי המהרי"ל יצא לאור מתוך כתבי תלמידו, ואילו המהרי"ל בעצמו
כותב, כי מגיפת תלמידי רבי עקיבא לא חדלה בל"ג בעומר, אלא היא הפילה

מהם חללים מפסח ועד עצרת, כולל בלי"ג בעומר. אולם, הם נפטרו בימות החול בלבד, לא בימי החג, בשבתות ובראשי החודשים. ימי החול מונים שלושים ושניים ימים, הוי אומר שביום השלושים ושלושה פסקה המגיפה. לפיכך, לאחר שלושים ושניים יום, נוהגים מעט שמחה (ראה בספר "בין פסח לשבועות" עמ' רכ"ט ועמ' ש"ב).

שמחה בתום הצרה: הגאון מוילנא זצ"ל (ביאורו ל"שולחן ערוך" שם ס"ק ט') מביא אסמכתא לכך, שיש לשמוח ביום שבו הצרה חדלה, מן הגמרא (תענית ל/ב) האומרת, כי שמחת ט"ו באב נקבעה על שפסקו מתי המדבר למות.

שמחה על הסמכת תלמידי רבי עקיבא: ה"פרי חדש" (עיי' עוד מקורות לכך בספר "בין פסח לשבועות" עמ' ש"ל) מביע תמיהה על כך שחוגגים יום של חדלון המוות, ותחת זאת הוא מציע הסבר שונה; בלי"ג בעומר הסמיך רבי עקיבא את חמשת תלמידיו, רבי מאיר, רבי יהודה, רבי יוסי, רבי שמעון בנו ורבי אלעזר בן שמעון, ו"הם העמידנו תורה באותה שנה" (יבמות שם). עיי' מקורות נוספים בספר "בין פסח לשבועות" עמ' ש"ל).

ל"ג בעומר או ל"ד בעומר? יש לציין, כי לדעת פוסקים אחרים, תלמידי רבי עקיבא פסקו למות ביום ל"ד בעומר (עיי' שו"ת תשב"ץ ח"א סי' קע"ח, ובי"ב יוסף" סי' תצ"ג). אכן, מנהג הספרדים, שלא להתיר תספורת ונשואין עד ל"ד בעומר ("שולחן ערוך" אור"ח סי' תצ"ג סעי' א'-ב'), עיי' "משנה ברורה" ו"ביאור הלכה" שם).

לימוד "אידרא זוטא": טעמים נוספים ניתנו ל"קצת שמחה", כלשון הרמ"א, בלי"ג בעומר, ביניהם המאחדים את יום ל"ג בעומר עם תולדות חינו של התנא רבי שמעון בר יוחאי. בספרי קבלה נכתב, כי הוא נפטר בלי"ג בעומר ("פרי עץ חיים" שער כ"ב פ"ו, "ברכי יוסף" סי' תצ"ג ס"ק ד', "חיי אדם" כלל קל"א דין י"א, "בני יששכר" ח"א מאמרי חודש אייר מאמר ג' אות ב' - ו'), בשנת ג'תתפ"א ("סדר הדורות", ערך רבי שמעון בר יוחאי). ביום זה רשב"י גילה לתלמידו את ה"אידרא זוטא", ספר סודות התורה (ראה זוהר ח"ג דף רצ"א ע"ב), ועל כך השמחה.

בל"ג בעומר יצאו רשב"י ובנו מן המערה: יש מוסיפים, כי ביום זה רבי שמעון בר יוחאי ובנו יצאו מן המערה בה התחבאו שלש עשרה שנה, כמסופר בגמרתנו ("ערוך השולחן" סי' תצ"ג סוף סעי' ז'). ויש שאומרים, כי גם יום לידתו של רשב"י חל בלי"ג בעומר (עיי' "בני יששכר" שם ובי"טעמי המנהגים" עמ' רע"א), וגם בכך יש משום טעם ל"קצת שמחה" (עיי' "בין פסח לשבועות" עמוד שכ"ח - ש"ל באריכות).

מנהגי ל"ג בעומר: בהלכה, השמחה מבטאת באי אמירת תחנון, כנזכר, המנעות מאמירת "אבינו מלכנו" בתענית בה"ב ("פרי מגדים" שם מש"ז ס"ק א'), דילוג על תפילת "צדקתך צדק" במנחה של תפילת שבת שלפני ל"ג בעומר החל ביום ראשון ("לבוש" שם סעי' ד'), ובני עדות המזרח נוהגים שלא לומר "למנצח..." יענך ה' ביום צרה" ("פרי מגדים" שם מ"א ס"ק ג'). ביום זה אין מתענים לרגל "ארציט" (מאירי שם ועוד פוסקים רבים) ואין מספידים בו ("בין פסח לשבועות" עמ' ש"ו).

מאורות הדף היומי
בית מדרש
למגידי שיעור דף היומי סוכטשוב

בשורה טובה לתושבי גבעת - שמואל
הננו שמחים להודיע כי זכינו ב"ה
לייסד שיעור חדש בדף היומי
"אבות ובנים"
בביה"נ "היכל רחמים"
רח' ש"י עגנון
בין השעות 20:30 - 19:40 בערב
ע"י מגיד שיעור
הרב מרדכי כהן שליט"א
מרבני בית מדרשנו

בשורה טובה ללומדי הדף היומי
הופיע
"קול התורה"
חוברת נ"ט
ובו קובץ שמחת התורה - הערה קצרה ויסודית
לכל דף במס' שבת לפי סדר הדף היומי
וכן מדור מיוחד לזכור של
הגור **מרדכי גיפטר** זצ"ל
ומגוון חידושי ובידורים בהלכה ואגדה
בנושאים שונים
פרטים בטל. 050-8744598

הופיע!
תקליטור מאורות הש"ס
על מסכת שבת דף ל"ז-ס"ז
לצפייה במחשב + MP3

עברית אידיש אנגלית
בישראל: 1-700-500-151
+972-3-6182313
In U.S.A.: 1888 5MEOROT
(1888 563 6768)
In France: 01.42.41.14.01

חדש!

בשורה טובה ללומדי הדף היומי
הופיע פסנת שבת חלק ב' "מהדורות" (תלמוד בידו) פדף ל"ז עד דף ס"ז
מהש"ס המפורסם שבהוצאת "מאורות הדף היומי"
עם מאורות ההלכה - פסקי הלכה ע"י הפוסק
כמ"כ ניתן להשיג את הקונטרס "מאורות ההלכה"
על פסנת שבת
לפרטים והזמנות: 03-6164725

בשורה טובה ללומדי הדף היומי
הופיע **"בקיצור" חלק ב'**
מהדורות "מאורות הדף היומי"
על מסכת שבת, דפים כ' - ל"ו
סיכומי סוגיות ללימוד וחזרה בצורה קלה ומהירה
ניתן להשיג במשרדנו טל: **03-6164725**
כמ"כ ניתן להשיג כמ"כ קבוע בעל ה"ל

לעילוי נשמת
מרת **תמר איטה ברלינר** ע"ה
ב"ר יעקב ז"ל
נלב"ע כ"ג אייר תשנ"ז
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה שיחיו

לעילוי נשמת אבי
הר"ר **אליעזר דוד ביטרמן** ז"ל
ב"ר שמואל גודל ז"ל נלב"ע כ"ג אייר תשל"ב
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י ידידיו הר"ר **נחום יואל**
ביטרמן ומשפ' שיחיו - תל אביב

לעילוי נשמת
הר"ר **שבת שפירא** ז"ל
ב"ר יעקב ז"ל
נלב"ע כ"ג אייר תשנ"ח
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י חתנו ובתו משפ' **רוסוף** י-ם

לעילוי נשמת
הר"ר **בן ציון פיגלסון** ז"ל
ב"ר משה הלוי ז"ל נלב"ע כ"ד אייר תשל"ה
רב תורה לעדרים בשיבת ת"א
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י ילדיו שיחיו